

та го бранили здравата, защото знаяли, че който превземе Одринъ, лесно може да достигне до столицата имъ Цариградъ. Ала макаръ гърцитѣ да държали голѣми войски въ крепостъта, пакъ не могли да се противятъ винаги на славяно-българскитѣ войски, та често българитѣ превземали града. Така, ханъ Крумъ въ 813 година превзелъ Одринъ, пленилъ гръцкия владика и много търговци и еснафи гърци, па ги преселилъ въ България. Обаче Крумовиятъ синъ Омортагъ повърналъ града на византийцитѣ и сключилъ съ тѣхъ миръ. Царь Симеонъ въ 913 год. превзелъ Одринъ и ходилъ въ Цариградъ. Цариградскитѣ управници помолили Симеона да имъ повърне града, защото безъ него Цариградъ не може нито да се пази, нито да се храни. Симеонъ се смилилъ и повърналъ Одринъ на гърцитѣ. Презъ 923 г. той пакъ превзелъ града. Обаче синъ му царь Петъръ се помирилъ съ гърцитѣ и отново имъ далъ града. Въ второто българско царство царь Калоянъ и царь Иванъ Асенъ II пакъ превземали града Одринъ, но отново го връщали—сѣ съ доброто желание да живѣятъ мирно и приятелски съ източнитѣ си съседи.

Презъ 1352 год. османскитѣ турци дошли отъ къмъ Мала Азия и презъ Дарданелитѣ навлѣзли въ Тракия. Единадесетъ години следъ това въ 1363 г. тѣ превзели отъ гърцитѣ Одринъ и го направили своя столица. Султанъ Мурадъ I издигналъ джамия, построилъ конаци съ хареми, докаралъ много турски войски отъ Мала Азия и сторилъ вѣра и клетва да превземе византийската държава въ Цариградъ и да подчини цѣла Тракия и България.